

Nieuwsbrief

samen

April 2008

Lente laat op zich wachten

Al enige jaren ben ik in contact met een jongen die op de straat leeft. Hij kwam vijf jaar geleden vanuit Sierra Leone naar Nederland. Hij kan niet lezen en schrijven. Toen ik hem pas leerde kennen, was het enige dat hij in het Engels kon zeggen: 'father work, father school'. Ik kon hem er niet mee helpen, wat ik ook probeerde.

Eindelijk na vijf jaar heb ik iemand gevonden die hem gratis wil leren schrijven en lezen. Hij leert nu de eerste bewegingen maken die een voorwaarde zijn om te leren schrijven. De volgende stap is om een plek te vinden waar het kan plaats vinden. Het zijn kleine stapjes, maar wel belangrijk. Ik vond iemand die daarin bemiddelde. Weer een stapje verder.

Een week later vond ik een Italiaans meisje bereid om hem te begeleiden naar de IND voor een gezondheidstest. Weer een stapje verder. Weken eerder vond ik een huisarts en een tandarts bereid om gratis een rapport te schrijven over zijn slechte gezondheid. Weer een stapje verder.

Nu de lente zo lang op zich laat wachten maar ons toch stapje voor stapje verwarmt, moet ik aan deze jongen denken die nu voor het eerst een klein beetje lente ziet dagen in zijn leven. Laten we hopen dat het ooit zomer voor hem gaat worden met een verblijfsvergunning op zak om meer te kunnen doen met zijn talenten dan alleen maar overleven van dag tot dag..

Harrie Kanters sdb
Coördinator SAMEN

SAMEN nieuws

■ VRIJMARKT 2008

Op 30 april is SAMEN weer voor het Don Bosco Huis te vinden op de Amsterdamse Vrijmarkt. De organisatie van deze dag hoopt met verkoop van materialen, plassen voor een goed doel, verkoop van koffie, thee en limonade en kleine workshop een bedrag bij elkaar te sprokkelen van 2.000 euro. Het geld naar gaat naar straatkinderenprojecten in Ecuador en Bolivia. De organisatie is nog op zoek naar vrijwilligers om alles goed te laten verlopen. De dag eindigt met een openluchtmaaltijd in de tuin van het Don Bosco Huis. Je kunt je aanmelden via info@commissiesamen.nl.

Wil je spullen aanbieden voor de verkoop dan kun je ze in de week voorafgaand aan de Vrijmarkt afgeven aan het Don Bosco Huis in Amsterdam.

■ Father Koshy en Anu Dasaka komen naar Nederland

Regelmatig komen Don Bosco-werkers uit diverse landen langs bij SAMEN.

Op 15 april start de Europese tour van Father Koshy en Anu Dasaka, die leiding geven aan het straatkinderenproject in Vijayawada, India. Op donderdag 5 juni arriveren ze in Amsterdam en in de vroege morgen van woensdag 11 juni vertrekken ze weer naar Vijayawada. Het doel van hun bezoek aan Nederland is banden verstevigen met en verantwoording afleggen aan organisaties van wie Navajeevan sponsorgeld ontvangt - zoals Cordaid, Stichting BENIE en Stichting Kinderpostzegels - maar ook nieuwe contacten leggen en oude vrienden weer ontmoeten!

■ Bijdrage PIN

PIN (projecten in Nederland) kent een bijdrage toe aan SAMEN van 6.000 euro ten behoeve van het jaar 2008. Deze bijdrage kun je als omschrijven als een 'solidariteitsbijdrage' van de religieuzen in Nederland via de commissie PIN.

Komende jaren moet SAMEN op zoek gaan naar externe financiering omdat Don Bosco Nederland haar bijdrage gaat afbouwen.

■ Minister voor Ontwikkelingssamenwerking kent subsidie toe

Vanuit het programma Xplore kent de Minister voor Ontwikkelingssamenwerking een bedrag van 41.824 euro toe aan de groepsreis die SAMEN organiseert van 9 juli tot 15 augustus 2008. De reis wordt begeleid door Eric Lindeman en Geertje Willers en gaat naar twee Zuid-Amerikaanse landen: Ecuador en Bolivia. Harrie Kanters doet de coördinatie. Inmiddels hebben de twaalf deelnemers het eerste voorbereidende weekend erop zitten.

Straatkinderenweekend april

Recept

Benodigheden: vijftien enthousiaste deelnemers, een goedlachse werkgroep, een half pak custardpoeder, een paar potten verf, tafelhoetbal, een paar gedreven ex-vrijwilligers, af en toe zon, een nachtwandeling en een pan curry. Succes verzekerd!

De eerste avond: de fotoboeken van eerdere reizen zijn erg in trek.

Na een video over straatkinderen aan de slag met de eerste opdracht.

Die natuurlijk gepresenteerd worden.

Gezamenlijk lunchen

En tafelvoetbal spelen

De 'Latijns-Afrikaanse' maaltijd zorgde voor veel hilariteit

En gezelligheid...

Vele presentaties, indrukken en ontmoetingen verder werd het weekend afgesloten met een evaluatiespel en vervolgens een dienst.

Una aventura Sudamericana

Al enSalsa, voetbal én straatkinderen. Voor twaalf jongeren staat de zomer van 2008 in het teken van Zuid-Amerika. Op 9 juli begint de vijfweekse groepsreis naar Ecuador en Bolivia, onder leiding van onze Latijns-Amerikaspecialisten Geertje Willers en Eric Lindeman. We voelden Geertje aan de tand over de reis.

Hoe ziet de trip er uit?

'We beginnen in Guayaquil, Ecuador, om mee te helpen op het project daar. Vervolgens reizen we naar het noorden van het land om in Esmeraldas mee te draaien. Na 2,5 week gaan we per vliegtuig naar Boliva, waar we in de buurt van Santa Cruz op een project gaan werken.'

Om wat voor soort projecten gaat het?

'De projecten verschillen nogal. In Ecuador gaat het vooral om straatkinderen en kinderen uit de sloppenwijken, de stichtingen bevinden zich in de stad. In Bolivia gaat het er vooral om om te voorkomen dat kinderen op straat belanden en zitten we meer op het platteland.'

Wat gaan jullie doen op die projecten?

'De jongeren zullen in groepjes van 3 à 4 personen meedraaien om zo kennis te maken met Zuid-Amerika en het leven van straatkinderen. Ook zullen ze activiteiten organiseren, zoals spelletjes, knutselopdrachten, sport en misschien gaan ze aan de slag om iets op te knappen. De jongeren zijn nu in voorbereiding en al erg bezig met wat ze willen doen op de projecten.'

Vertel...

'We hebben in totaal vier voorbereidingsweekenden. Hierbij verdiepen we ons in de cultuur, in straatkinderen en leren de deelnemers elkaar beter kennen. Tijdens het laatste weekend hebben de jongeren bijvoorbeeld presentaties gegeven over verschillende onderwerpen die met de reis te maken hebben.'

En het Spaans?

'In Zuid-Amerika wordt Spaans gesproken en kom je met Engels niet ver. Sommige deelnemers volgen een Spaanse cursus en de taal komt elk weekend aan bod. We doen bijvoorbeeld woordspelletjes en de jongeren leren de belangrijkste zinnen. Echt vloeiend zullen ze de taal niet leren spreken, maar de basis is er.'

Is Zuid-Amerika niet gevaarlijk?

'Guayaquil is een grote stad van 3 miljoen inwoners met de gevaren die daarbij horen, maar Bolivia is vrij veilig. We besteden wel aandacht aan de gevaren die de jongeren kunnen tegenkomen. Verder moet je gewoon je gezond verstand gebruiken en bijvoorbeeld niet met een grote camera en uitbundige sieraden geld gaan pinnen.'

Wat is typisch Latijns-Amerikaans?

'Gastvrijheid, levendigheid en de machocultuur. Op staat wordt alles verkocht en er is overal muziek. Het is een swingend continent.'

Hoe is het nu met...

Renske Bolder vertrok begin dit jaar naar het project Anbu Illam in India.

Wat is je huidige gemoedstoestand?

'Het gaat heel goed met mij en de tijd vliegt dan ook echt voorbij. Ik ben hier nu al ruim 2 maanden. Soms heb ik het idee dat ik hier pas net ben, maar als ik dan bedenk wat ik allemaal heb meegemaakt lijkt het wel alsof ik hier al maanden ben. Dat is het leuke van India, je maakt iedere dag wel weer nieuwe verwonderlijke dingen mee. Natuurlijk zijn er ook dagen dat het iets minder gaat, op die momenten mis je de mensen thuis het meest. Gelukkig zijn dat soort dagen in de minderheid. Ik heb het hier heel erg naar m'n zin en ga dus nog even goed genieten van de dagen die ik hier heb.'

Waar ben je momenteel mee bezig op het project?

'De meeste jongens hier op het project gaan naar school, dus in de ochtend breng ik ze naar school en meestal ga ik ze dan 's middags weer ophalen. De jongens gaan naar 3 verschillende scholen, dus met de andere vrijwilligers proberen we het een beetje af te wisselen. De jongens vinden het heel leuk als je mee gaat naar school, de andere kinderen kijken dan een beetje tegen ze op omdat zij met een blank iemand naar school komen. Ze verdienen het wel om zich een beetje speciaal te voelen, want ze missen ook heel veel zonder ouders. Op het project zijn zo'n 80 jongens dus er zijn iedere dag wel een aantal jongen ziek en veel jongens hebben wondjes aan handen of voeten. Iedere dag komt er laat in de ochtend een zuster die voor de jongens zorgt. Zij is er alleen gedurende de dag, dus in de avond en op de dagen dat zij er niet is zorg ik samen met Bertrand (een andere vrijwilliger) voor de jongens. Daarnaast zijn er regelmatig een aantal jongens die naar het ziekenhuis moeten (in India gaan mensen niet naar een huisarts om een arts te spreken maar naar het ziekenhuis), vaak ga ik dan met de zuster mee. Het is echt superdruk in de ziekenhuizen daar en als je dan met 4 á 5 jongens bent is het handig om een paar extra handen te hebben. Tussen 6 en 8 in de avond is het studietijd, regelmatig neem ik dan een jongen apart om te helpen met Engels huiswerk. Wat de jongens hier het meeste nodig hebben is aandacht en liefde. Er is hier wel staf, maar die is druk met koken, orde houden etc. en heeft dus niet echt tijd voor persoonlijke aandacht. De kinderen genieten echt als je met ze speelt of ze gewoon even op schoot neemt.'

Wat is de mooiste/leukste ervaring tot nu toe?

'Ik heb eigenlijk niet één mooiste ervaring, het zijn de kleine dingen waar ik het meest van geniet. Een kind dat 's ochtends heel enthousiast naar je toe komt rennen om je te begroeten, een kind dat dankbaar is dat je een wond(je) verzorgt, een kind dat schaterlacht wanneer je met hem speelt of één van de kleintjes die in slaap valt op je schoot.'

Wat is de moeilijkste/minst leuke ervaring?

'De moeilijkste momenten zijn op de dagen dat je zelf niet zo lekker in je vel zit, op die dagen mis je je familie en vrienden thuis het meest. Gelukkig komen die dagen niet al te veel voor.'

Wat valt je tegen?

'Het is soms best moeilijk om een beetje gezag over de kinderen te hebben. Ze vinden het, zoals alle kinderen, leuk om alles uit te proberen. Hier in India is het gebruikelijk om een corrigerende tik uit te delen. Als je een kind dan boos aanspreekt maar geen tik geeft zien ze dat soms niet echt als een straf. Daarnaast spreek je niet hun moedertaal, dus soms zeggen ze iets tegen je waarvan je weet dat het niet aardig is, maar je weet niet precies wat het is dus je kunt er geen scherp antwoord op terug geven. Ik merk wel dat het steeds een beetje beter gaat.'

Wat vind je van het project?

'Het project bevalt me prima. Het gebouw is net nieuw en lekker ruim opgezet met veel ruimte voor de jongens om lekker buiten te spelen. Daarnaast is er een tijdelijke shelter, Royapuram, en een meisjesproject waar ik ook regelmatig heen ga. Er is dus altijd genoeg te doen. Het contact met de staf was in het begin nog een beetje terughoudend, maar nu is het contact erg goed.'

Hoe verloopt de samenwerking met de collega's?

'Er zijn op dit moment nog 2 andere vrijwilligers op het project, 2 Fransmannen en binnenkort komt er nog eentje bij. Het contact onderling is erg goed, meestal kletsen we 's avonds nog even gezellig na of kijken soms filmpje en we ondernemen dingen samen: een dagje weg, even shoppen of een avondje uit. Het is erg fijn om mensen om je heen te hebben met een westerse achtergrond, omdat je ervaringen kunt delen en je samen kunt verbazen over sommige Indiase gewoontes.'

Wat doe je in je vrije tijd?

'Mijn vrije tijd breng ik veel door met de andere vrijwilligers, zoals ik al heb aangegeven kletsen we gezellig of gaan er op uit. Af en toe is het ook lekker om wat tijd voor je zelf te hebben, een beetje naar muziek te luisteren en een boek te lezen of gewoon een lekker middagdutje als je de nacht niet zo lekker geslapen hebt.'